

เราต่างรู้สึกกันคนละแบบ

Stoondio × friend

เขียน

ศิริच्छ์ เจียรถาวร

ถ่ายภาพประกอบ

คำนำสำนักพิมพ์

จะว่าไปความรู้สึกก็เป็นอะไรที่ไม่แน่นอนสักเท่าไร
ตอนนี้รู้สึกดี แต่ใครจะไปรู้ อีกห้านาทีต่อจากนี้อาจ
มีอะไรมาทำให้ความรู้สึกเราเปลี่ยนไป

กับบางคนตอนนี้รู้สึกกับเขาแบบนี้ เวลาผ่านไป ได้รู้จัก
ได้เรียนรู้กันมากขึ้น อาจรู้สึกต่างออกไปเลยก็ได้

เคยคิดเล่นๆ ว่าถ้าเราสามารถเก็บความรู้สึกเอาไว้ได้
ก็คงดี

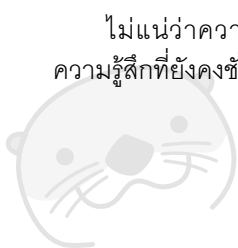
แต่คิดไปคิดมา มันก็ไม่ใช่ทุกความรู้สึกเสียหน่อย
ที่เราอยากเก็บเอาไว้

หรือต่อให้เราอยากเก็บทุกอย่างเอาไว้จริงๆ ก็คงแบกรับ
ทั้งหมดเอาไว้คนเดียวไม่ไหวหรอก

มันคงยากที่เราจะโยนความรู้สึกไม่ดีทั้งหลายทิ้งไป
พยายามลืมมันไป แล้วจำแต่สิ่งดีๆ

แต่เราเลือกได้ว่าอยากจำเรื่องไหน ใครคนไหน ในแบบ
ไหน

ไม่แน่ว่าความรู้สึกที่เราอยากลืมในตอนนี้อาจเป็น
ความรู้สึกที่ยังคงชัดเจนไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน

springbooks

กันยายน 2562

คำนำผู้เขียน

ข้อความที่อยู่ในเล่มนี้ เกิดขึ้นในหลายตอน หลายช่วง หลายเวลา มีทั้งตอนที่นั่งเงียบๆ ตอนขับรถ ตอนทำงาน ตอนเล่นกับหมาแมว ตอนที่นั่งคุยกับแม่ ตอนที่เฝ้าเปิดไปเรื่อย ๆ ตอนร้องไห้ ตอนที่รู้สึกว่างเปล่า ตอนที่อ่านข่าวดารา ข่าวการเมือง ตอนกินข้าว ฟังเพลง ตอนนั่งเมาท์กับเพื่อน ตอนที่อยู่กับเรื่องที่มีสาระบ้าง ไม่มีสาระบ้าง ฯลฯ

เวลาได้นั่งฟังเสียงของความรู้สึกตัวเองที่ผุดขึ้นมา ก็เหมือนกับเราได้กลับไปนัดเจอเพื่อนที่เราอาจจะไม่ได้เจอมาช้านาน เพื่อนที่เมาท์เล่าความรู้สึกต่อเรื่องราวที่พบเจอในแต่ละวัน เขาตอบได้และมีความรู้สึกยังไงต่อสถานการณ์ใดๆในชีวิต โอบกอด หรือละเลยความรู้สึกแบบไหนของตัวเองเอาไว้ เกลียดซังและตำหนิเรื่องราวไหนบ้างในชีวิตแต่ละวัน

เอาเข้าจริง, บางความรู้สึกมันก็เร็วมากจนเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราเคยรู้สึกแบบนี้ด้วยเหมือนกันหรือ

ความรู้สึกที่โผล่แทรกขึ้นมาระหว่างวัน ทั้งที่เป็นความรู้สึกที่ดีและไม่ดีนั้นนะ ไม่ได้มีอะไรถูกต้องแบบ

หมดจด แต่ก็ไม่มีอะไรผิดพลาดไปเสียทั้งหมด ทว่า
สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้จักคือ ทุกความรู้สึกเป็นสิ่งชั่วคราว
สิ่งชั่วคราวในชีวิตที่ผ่านเข้ามาให้เราเรียนรู้ว่า มันจะเกิดขึ้น
และจบลงด้วยตัวของมันเอง

ไม่มีความรู้สึกไหนอยู่กับเรานานหรอก เว้นเสียแต่
ว่าเราเองนี่แหละจะอนุญาตให้มันได้อยู่

ตัวหนังสือทั้งหมดในเล่มนี้อาจไม่ใช่ข้อความที่ทุกคน
จะชื่นชอบมัน แต่เชื่อว่ามีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่จะหลงรัก
มัน ข้อความเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อที่จะบอกว่า ความรู้สึก
ของเราไม่ใช่สิ่งโดดเดี่ยว ถึงจะไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกัน
ซะทีเดียว แต่ความรู้สึกของเราแต่ละคนล้วนอยู่ใน
หมวดหมู่ใดหมวดหมู่หนึ่ง และเป็นส่วนหนึ่งของคนอื่น ๆ
รอบตัวด้วยเสมอ

หากหนังสือเล่มนี้พอจะเป็นเพื่อนความรู้สึกบางอย่าง
ของคุณได้บ้าง หรือมีประโยชน์ในบางอย่าง บางเรื่อง
ต่อใครสักคน นั่นก็ถือเป็นกำไรแล้วสำหรับพวกเรา

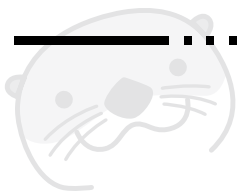

ในเรื่องเดียวกัน

วันหนึ่งเรารู้สึกแบบหนึ่ง

และอีกวันหนึ่งก็รู้สึกต่อมันอีกแบบ

ทดลองอ่าน

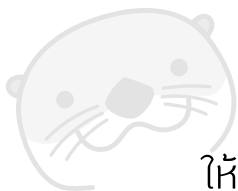

ผ่านไปทีละเรื่อง

ผ่านไปวันละเรื่อง

บางครั้งเหตุการณ์ใหม่ก็ทับความรู้สึกเก่า

ทดลองอ่าน

ให้ย้อนกลับไปทีครั้ง
ฉันก็ยังเลือกแบบเดิม

เมื่อมีสิ่งหนึ่งได้เกิดปรากฏขึ้น
ท่ามกลางเธอและฉัน
วันเวลาระหว่างเรากลายเป็นเพียง
อากาศที่ลอยหายไป
เธอย้ายตัวเองออกจากปัจจุบันของฉัน
ไปสู่อดีตที่จับต้องไม่ได้
วันหนึ่งนะ, ฉันแค่หวังว่า
ความทรงจำของฉันกับเธอ
จะเป็นเรื่องที่สามารถพูดคุยกันได้แบบทั่วไป
ง่ายดาย ดาษดั้น ไม่ได้มีความพิเศษใดๆ

อีกครั้งที่เราจะได้พบกัน

ฉันหวังให้มวลบรยากาศระหว่างเรา

เป็นไปแบบสามัญ และธรรมดาได้มากพอ

ที่จะทำให้เราทั้งคู่ได้เคลื่อนตัวเข้าสู่ปัจจุบัน

ของมันและกัน

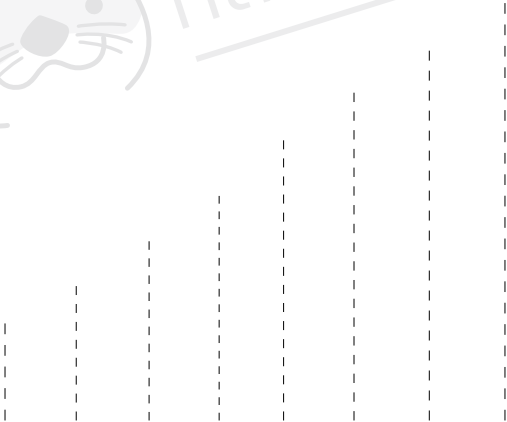

ฉันมีช่วงเวลาบางช่วงที่ผูกพันกับที่นี่
ความทรงจำที่ดีที่งามยังอยู่ตำแหน่งนั้นเสมอ
ทว่ามันจะเป็นความทรงจำที่ไม่งอกเงยต่อ ยอด
และเติบโตในทางเก่า
เราต่างละทิ้งเมล็ดพันธุ์ของกันและกัน
เพื่อไปเติบโตในพื้นที่ที่ต่างจากเดิม

ทดลองอ่าน

ความเคยชินทำให้รู้สึกผูกพัน

เงาบาง ๆ ของดอกไม้
ในแจกันบนโต๊ะข้างหน้าต่างในวันนี้
ให้ความรู้สึกหนาและหนัก
จนเกินที่ฉันจะสูดหายใจได้ลึกจนเต็มปอด
รอยยิ้มจากใครสักคน
กลับป็นเป็นแค่เสียงหัวเราะที่ไร้ความหมาย
เส้นสนทนาบางบทพูดเอาความจริงไว้ข้างหลัง
จนยากเกินเข้าใจ
มีแต่ฉัน...กับตอนนี้
วินาทีเลื่อนลอยตรงหน้า

ไม่มีอะไรชัดเจน

มีเพียงแค่อดีตเท่านั้นที่มันเป็นของคุณ

และนั่นเป็นสิ่งที่ฉันไม่ใช่แล้วทั้งสิ้น

วันเวลานั้นผ่านมาแล้ว

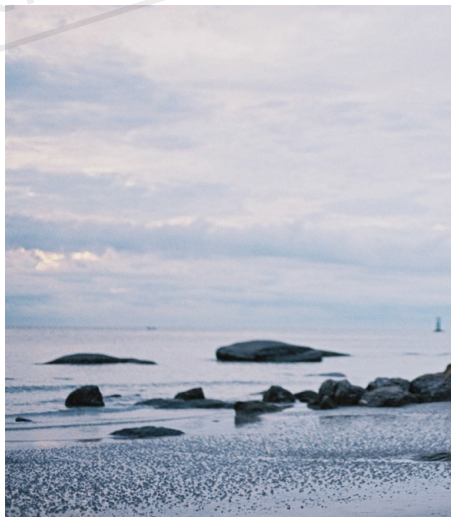
นับจากวินาทีนั้นมา...

คุณไม่มีสิทธิ์เหนือปัจจุบันของฉันอีกเลย

วันเวลามันผ่านเลยไปแล้ว

ทดลองอ่าน

ถ้าหน้าที่ของฉันคือเงาของใครสักคน
ฉันจะทำหน้าที่ของเงานั้นให้ดีที่สุด
เธอจะไม่ต้องกังวลต่อหน้าที่ของฉันแม้แต่หน่อย
ฉันนะ, ฉันจะรู้ได้เองว่า
ยามใดที่ควรจะมีดมิดให้มาก
และยามใดที่ฉันควรจะเงือจางรอยสะท้อน
ให้เบาบางที่สุด

ทดลองอ่าน

การให้หน้าที่
พร้อม ๆ กับการให้บทบาท
เป็นสิ่งสำคัญพอ ๆ กัน
เมื่อเราได้ให้หน้าที่ต่อใคร
เราก็ควรให้บทบาทเขา
ในการตัดสินใจทำสิ่งนั้นด้วย

ถึง เธอ

ฉันรู้ว่าใครๆ ก็อยากถูกจดจำ

ใครๆ ก็อยากเป็นที่หนึ่ง

และเป็นความจริงที่ว่า เมื่อมีลำดับที่ 1

โลกก็ไม่ค่อยจะจดจำลำดับที่ 2 เท่าไหร่หรอก

แต่เอาเข้าจริงนะ

ถ้าเราไม่ได้รังเกียจที่จะอยู่ในลำดับนี้

มันก็ไม่ได้เสียหายอะไรสักหน่อย

ทดลองอ่าน

ไม่เสียหายอะไรที่ใครจะไม่จดจำตัวเรา

หรือไม่จำหน้าที่ของเรา

โลกนี้มีเรื่องเยอะแยะให้คนเราต้องทำ

ต้องจำอะไรหลายอย่างเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่

การจำสองลำดับอาจจะเป็นเรื่องยุ่งยากเกินไป

ถ้าหากเราจะไม่ได้อยู่ในลำดับความทรงจำของใคร

นั้นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่จนอยู่ไม่ได้

ฉันว่าคนเราเกิดมามีฟังก์ชัน
ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
เธออาจจะไม่จำเป็นต้องมีความสำคัญ
กับใครเลยก็ได้
แต่เธอจำเป็นต้อง
เห็นความสำคัญของตัวเองให้ได้ก่อน
การจดจำความสำคัญของตัวเองให้ได้
ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นแรก
ของห่วงโซ่อันดับความสำคัญในใจเธอ
ไม่ว่าเธอจะเป็นอะไร เป็นอย่างไร
ก็ขอให้เป็นอย่างนั้นให้ดี
เพราะในที่สุดแล้ว...

ฉันเชื่อว่าคนเราจะเป็นอะไรอื่นไปไม่ได้เลย

นอกจากตัวเราเอง

แล้วเราก็จะผูกโผล่ ผลิบาน

จากสิ่งที่เราเป็นนั่นแหละ

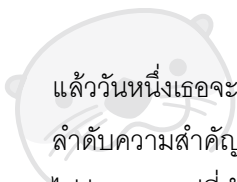
แล้ววันหนึ่งเธอจะรู้ว่า

ลำดับความสำคัญนั้นเป็นแค่เรื่องสมมติ

ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ลำดับไหน

แต่คุณค่าของความรู้สึกที่ออกดอกออกผล

อยู่ในใจของเธอต่างหากที่สำคัญ

ทดลองอ่าน